

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πολὺ.
Ἰράγματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὄκ τὸ φράγμα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὸ ξένα διως μέρα—ὄκα φράγμα καί'ιστό χέρι.

Ἐικοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦναι χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἔκτο κ' ἐνικδόσα,
νέα δεξιά Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ἀδγουστος, ἐνεία,
πλάσις κεχρηάτα.

Χίλια πάντα καὶ σαράντα,
κ' εὐτυχία κατὰ πάντα.

Καὶ τὸ Πατριαρχεικὴν λίαν πατριωτικῶν.

Γὰ' ἄς καιρὸ ποῦ' ἔμαλεξαν καὶ θίλου ἀρον ἀρον
Πατριαρχεικῆς ἀλλαγῆς
τώρα, ποῦ χαίρ' ἡ σιλάβα γῆ,
καὶ λυσσαδέστεροι λυσσοῦν οἱ λύκοι τῶν Βουλγάρων.

Κύττα καιρὸ ποῦ' ἔμαλεξαν γὰρ πόλεμο κερμάσα
τώρα, ποῦ πρέπει δόνησις ἀγάπης καὶ δεσποσύ,
καὶ νὰ μὴ εἶναι λαϊκὸς κανεὶς καὶ ρασοφόρος,
ποῦ δικονομίας μίση του νὰ μείνῃ Ἐσπέρου.

Κάθε σκληρὸς ἡμέρωσις κ' ἀνήμερος σατράπης
κ' ἀκόμη ρασοφόρα μας μοιχεύουσι λεζοντιάρια...
οὐ γάμο τοῦ ἐκάλασαν πανευθνικῆς ἀγάπης
κ' αὐτοὶ τὸν γάμο παρωτοῦν καὶ πᾶνε γὰρ πουργάρια.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ Νεοτούρκα παχουλή.

Μὲς ἰστῆς Πέλις τὸ Τούρκα
χάσκω μόνος μου βουδάλλ,
ὅταν ἔφαγα κασοὶ
μὲ Χανούμους προβάλλει.

Τὴν θωροὶ καὶ μὲ θωροί,
καὶ γκαμάκι δὲν θωροί.
Ἐδρωπαϊκὴ νυμένη
κἀθετα χακιομένη.

Τέσπερα τῆς γοδάνης δαχύνω
καὶ μακταῖς μὲ λαύρα ρίχνω.
Ἔχει μίση τῆς σεβνῆ,
καὶ μοῦ λέει: γυὰλ μπουρνῆ,
νὰ μοῦ πῆς καὶ νὰ σοῦ πῶ
πὸς τὸ Σύνταγμα ἀγαπῶ.

Ὁ κὺρὰ μου, τῆς μιλῶ, δὲν μοῦ φαίνεσαι ὅταν πρῶτα,
ὄδ δὲν εἶσαι πρὸ Χανούμ μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.

Εἶσαι Συναγματικῆ,
τρέχεις ἀπ' ἴθω κ' ἔκτα,
καὶ μ' ἰποταξὶς οὐ κάθε μέρος
νὰ πηγαίνης ἐλευθέρως.

Ποῦ τὸ πρῶτο σαμπατικῶ μὲ πάθος ἀμανεῖς,
θῆλγητρα δὲν ἔχει τώρα,
κ' εἶσαι μία Μαντακχάρα
ὅταν τῆς ἄλλαις τῆς κοιταῖς.

Τώρα θῆλεις τὴ καλὰ βίω Συναγματικῶ,
τώρα φοδοτικῆς, τώρα φθίγγα,
καὶ γκαρὶ παθητικῶ
δὲν μας αἰχμηνοῦν οἱ φθίγγα.

Ποῦ τὰ πρῶτα τὰ νυδάνης,
ποῦ τὰ πρῶτα τὰ λιθάνα,
τῶν εὐνοῦχων τῶν ἔγκριτων.

Πᾶν οἱ χρόνοι σὺς ἐκίττω
κ' ὄ σεβνῆς καὶ τὸ γκαμῆν
φλογορῶν ἐρωτακρίτων.

Τὴν ἄν ἔχης μαύρα μάτια, τὴν ἄν ἔχης γαλανά,
φερετῆ ὅταν δὲν φορῆς,
νὰ μαγεύσῃς δὲν μπορείς
μὲ τὰ λεῶσις τὰ κοινά.

Τώρα μίση οὐ σεκαῖς καὶ σ' ἱμτορικῶ γαυξίς
ὅταν κὺρὰ τῶν Ἀθηνοῦ,
τώρα τρέχεις καὶ σπυρξίς
τῆς Μπόρ καὶ τῆς Μανῶν.

Τώρα κλίον ἀλευθέρως
εἰς τοὺς ἐρόμους Λακωνάτι,
ὁ κοινὸς τῶν ἄλλων ἔπος,
φίλετξ, εὐρ—φίλετξ—μυτι.

